

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 гп 7/2017
10.04.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Гордана Ајншилер Поповић, у поступку заштите права на суђење у разумном року подносиоца „АА“ предузетник ББ из ..., кога заступа пуномоћник Мирослав Тешић, адвокат из ..., одлучујући по жалби предлагача против решења Привредног апелационог суда Р4 П 12/17 од 16.03.2017. године, дана 10.04.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Привредног апелационог суда Р4 П 12/17 од 16.03.2017. године.

Образложење

Побијаним решењем Привредног апелационог суда Р4 П 12/17 од 16.03.2017. године одбијен је приговор предлагача „АА“ предузетник ББ из ..., ради убрзања поступка пред Привредним апелационим судом у предмету Пж 3477/15, као неоснован.

Благовременом жалбом предлагач „АА“, предузетник ББ из ..., оспорава наведено решење у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и нопотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, па предлаже да се усвоји жалба и другачије одлучи о приговору предлагача.

Испитујући побијано решење на основу члана 16. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), одлучено је да жалба није основана.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом у смислу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Ценећи све критеријуме прописане за оцену повреде права на суђење у разумном року Привредни апелациони суд у конкретном случају утврђује да је предмет спора новчано потраживање, те да је поступак отпочео подношењем иницијалног акта првостепеном суду 03.04.2015. године. У наведеном парничном поступку првостепени суд је све радње предузео ажурно и у Законом предвиђеним роковима те је донео пресуду дана 28.05.2015. године. Против наведене пресуде изјављена је жалба, а по законом предвиђеном поступању првостепеног суда иста је прослеђена Привредном апелационом суду и примљена дана 22.06.2015. године ради одлучивања, те је заведена под бр. Пж 3477/15. О

жалби је другостепени суд одлучио дана 08.03.2017. године и иста је експедована Привредном суду у Краљеву 15.03.2017. године, те је оцењујући дужину трајања целог поступка у складу са праксом Уставног суда и Врховног касационог суда као и Европског суда за људска права, Привредни апелациони суд нашао да приговор подносиоца за повреду права на суђење у разумном року није основан.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка као и оптужбама против њега. Имајући у виду цитиране одредбе и предлагач је имао Уставом зајамчена права да се о његовом захтеву реши на наведени начин.

У конкретном случају треба имати у виду да се ради о новчаном потраживању, те да исто нема посебни значај што би му дало хитност при одлучивању, да је поступајући првостепени суд сходно наведеним оценама и утврђеном чињеничном стању о току предмета од стране нижестепеног суда ажурно у роковима и законито поступао у наведеном предмету, те да нема пропуста од стране првостепеног суда. У конкретном случају поступак пред Привредним апелационим судом траје дуже од 9 месеци али целокупан проступак од дана подношења иницијалног акта првостепеном суду, до одлучивања не траје дуго, да би дошло до прекорачења суђења у разумном року у складу са наведеним стандардима, а чињеница да се у једној фази поступак одвијао брже, а у другој спорије, не утиче на другачију оцену правилности одлуке о повреди права на суђење у разумном року, с обзиром да се поступак остварења права гледа као јединствена целина, па тиме и у погледу рокова.

Жалбени наводи подносиоца који указују да је Привредни апелациони суд био дужан да у року од 9 месеци поступи по жалби, односно реши поступак по жалби нису основани. Закон о парничном поступку, предвиђа наведени рок којим је прописана дужност другостепеног суда да о жалби одлучује најкасније 9 месеци од дана пријема списка од првостепеног суда, али се ради о инструктивном року за суд, који је уз наведено дужан да поштује и редослед при одлучивању, као и давање предности хитним предметима, што све указује да непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности приговора ради убрзања поступка у конкретном предмету, односно случају. Последице непоштовања инструктивних рокова, како правилно цени побијано решење не доводе аутоматски до утврђења повреде права на суђење у разумном року и не дозвољавају одвојено посматрање наведеног рока у односу на целокупни ток поступка, па стога правилно закључује нижестепени суд да подносиоцу није повређено право на суђење у разумном року имајући у виду целину поступка.

Из наведених разлога, а на основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је на наведени начин.

С у д и ј а

Гордана Ајншпилер Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић